

О.П. Реснт
(м. Київ)

**ІВАН ФРАНКО
ТА ІДЕЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ
(в контексті галицько-наддніпрянських стосунків
останньої третини XIX ст.)**

Іван Франко у працях філософського та суспільно-політичного спрямування піднімав проблеми, актуальні не лише й не стільки для його часу, як для наступних поколінь українців, в успіх і щасливу долю котрих він щиро вірив. Саме у вмінні Франка виокремити з безлічі аспектів громадського життя якраз ті, які матимуть вирішальне значення для майбутнього української нації, запропонувати реальні шляхи їх вирішення й полягала велич Івана Франка як мислителя та суспільно-політичного діяча.

Однією з таких проблем, які завжди хвилювали вченого, була роз'єднаність української нації, й не так у геополітичному плані, як ідейна, в підходах до базових духовних підвалин існування народу¹. Хіба ж не злободенна ця проблема і сьогодні, коли політики заради вирішення своїх тактичних завдань усе активніше намагаються розділити український народ на „дві України”, абсолютно незважаючи на стратегічну перспективу, на ту шкоду, яку завдається наступним поколінням, які змушені будуть докладати чимало зусиль для подолання цих, здебільшого штучних бар'єрів?

У цьому контексті дуже вдалою та актуальною видається цитата І.Франка з „Одвертого листа до галицької української молодезі” „Ми мусимо навчитися чути себе українцями – не галицькими, не буковинськими, а українцями без офіціальних кордонів”². Це одна з провідних ідей творчості мислителя в зрілому віці після захоплення соціалізмом і ґрунтовного вивчення й аналізу праць основних його теоретиків, доволі жорсткої (як згодом згадував сам Франко, навіть жорстокої) „драгоманівської” школи, зрештою розчарування в першому та другій і переході на національно-демократичні позиції.

Саме тому, на нашу думку, важливо проаналізувати роль Каменяра у налагодженні галицько-наддніпрянських стосунків в останній третині XIX ст., розкрити його погляди на проблему соборності українського народу, формування й утвердження модерної нації.

Для того щоб зрозуміти роль І.Франка у розвитку галицько-наддніпрянських стосунків другої половини XIX ст., соборницьких змагань того часу, слід проаналізувати їх стан на середину 1870-их рр. З відходом П.Куліша від активної політичної діяльності місце головного посередника у галицько-наддніпрянських стосунках від 1873 р. зайняв М.Драгоманов. Він відразу ж справив велике враження на „молодших народовців. Як зазначав один з їх представників – В.Навроцький, „Драгоманов дійсно покликаний будити – будити до праці для добра народного”³.

Однак уже з самого початку намітилася тенденція до конфлікту зі „старшим” проводом народовського руху, в основі якої було небажання останніх друкувати без змін усі радикальні статті як представників молодшого покоління власної партії, так і самого М.Драгоманова. Кількаразові спроби досягти певного порозуміння не дали бажаного результату, а перипетії зі створенням Літературного товариства імені Т.Шевченка призвели до ще більшого загострення стосунків. Згідно із

здумом наддніпрянців, які в основному й профінансували створення останнього, воно мало стати всеукраїнською інституцією з провідним науково-літературним напрямком діяльності, з наголосом на дослідженні народного життя в Україні, а також передбачався полегшений доступ до нього кожного бажаючого. Однак остаточний варіант статуту, підготовлений львівськими народовцями, суттєво відрізнявся від попередніх домовленостей. Він значно обмежив можливість набуття членства, а управа товариства фактично стала повновладним його господарем, що М. Драгоманов справедливо характеризував як „олігархію”⁴.

Найбільше ж невдоволення наддніпрянців викликало обрання О.С. Качали головою організаційного комітету товариства. Тези його брошури „Політика Русинів” негативно сприйняли на Наддніпрянщині, а саме підтримку ним конкордату, конфесійних шкіл та привілеїв католицької церкви. У відкритому листі до редакції народовського часопису „Правда” наддніпрянці висловили свій протест проти цієї брошури і зазначили, що „хто хоч би й признавав федералізм країв і рівноправність народностей, але при тому не держиться у питаннях політичних і соціальних основ свобод і народоправства, а у питаннях культурних – свобод розуму, той хай не покликують на народ і народовців на Україні”⁵. Слід зауважити, що серед діячів українського руху на Наддніпрянщині тоді панувала віра у соціалістичну теорію й, як зазначав Павло Житецький у промові на шевченкових роковинах, „про діячів Київської громади російська преса писала, що вони носять в одній кишені писання „батька” – Тараса (Шевченка), а в іншій – „Капітал” К.Маркса”⁶.

У свою чергу народовців не влаштовували нехтування провідними наддніпрянськими діячами того часу національною справою та їх активна пропаганда соціалізму, в тому числі й у Галичині. Різний підхід до визначення пріоритетності національного чи соціального фактора в політичній діяльності призвів до загострення стосунків М. Драгоманова з „молодшими” народовцями, зокрема М. Бучинським, В. Навроцьким, Є. Желехівським. З кінця 1874–1875 рр. кореспонденція між ними майже припинилася, а остаточно розрив відбувся осінню 1875 р., під час чергового відвідання М. Драгомановим Львова по дорозі у Росію. На зборах Львівської громади він заявив, що „не бачить української народності”, а також підтвердив авторство статті із тезою про „одноплемінність і однорідність” українського та російського народів. Народовці ж не могли погодитися з його теорією про російську, великоруську й українську літератури і порівнянням останньої з провансальською.

Під враженням від таких розмов В. Барвінський писав братові Олександрю, що „обох [М. Драгоманова та П. Куліша. – Авт.] слід вважати за пропащих людей для нашої справи. Кияни стоять на комуністичнім становищі і нехтують самостійність народності, а Куліш, як вичитав з його листу до Драгоманова, прийшов до того переконання, що „оба наріччя (тобто руська і російська мови) должны со временем солляться в одно”..”⁷. Своєрідним підсумком дискусії стала стаття В. Барвінського „Слівце до опізнання (Відповідь п. Українцеву (М. Драгоманову) на лист „Опізнаймося”, ч. 1 і 2 „Друга”)”. У ній ще раз наголошено, що без попереднього здобуття національної самостійності „прогрес” неможливий, а самими тільки розмовами ситуацію змінити не вдасться⁸.

Розірвавши стосунки з народовцями, М. Драгоманов налагоджує контакти з львівською й віденською студентською молоддю, яка виявилася більш сприйнятливою до пропагованих ним соціалістичних ідей. У листі до „Старої Громади” в 1876 р. він писав: „Живе ткання, значить, вже піросло між нами і галицькою молодіжкою у самій Галичині, а перенесення наших ідей з Відня у Львів – то саме, що перехід української філософії з Петербурга в Київ”⁹. М. Драгоманов навіть вважав, що „ідеалізація” молодих галичан у середині 1870-их рр. мала значний вплив на рішення видавати

„Громаду” та його еміграцію з Росії¹⁰.

Однак судові процеси 1877–1878 рр. у Галичині завдали удару як по цих планах, так і по галицько-наддніпрянських стосунках загалом. Вони виявили швидке поширення радикальних та навіть революційних ідей серед галицької молоді, її зв'язок з М. Драгомановим і Київською громадою. В австрійських урядових колах усе більше утверджувався погляд на українофільство як на соціалістичний рух. Ревізії й обшуки помешкань народовських діячів та інституцій призвели до зменшення їх кількості. Відповідно, вони засудили соціалізм у „Правді” й всіляко заперечували свій зв'язок із М. Драгомановим і його галицькими послідовниками. Народовці навіть пригрозили повним розривом із наддніпрянськими діячами, якщо ті пропагуватимуть соціалістичні ідеї. У відповідь Київська громада прислала в 1878 р. у Львів свого представника, який вимагав від В. Барвінського припинити цькування соціалістів та виступити на їх захист¹¹.

Судові процеси зумовили також відхід частини радикальної молоді від активної громадської діяльності. Фактично наприкінці 1870-х рр. галицько-наддніпрянські стосунки опинилися на межі повного розриву. Наддніпрянці навіть відмовилися від ідеї створення свого осередку в Львові. Як згадував М. Драгоманов, у Києві постановили накладати штраф на кожного, хто заговорить про яку-небудь консолідацію з Галичиною. І лише активна соборницька позиція І. Франка, з одного боку, та невтомного „будителя душ” М. Драгоманова, з іншого, дозволили не розірвати остаточно всі зв'язки між півдавстрійською й підросійською Україною. Саме вони з кінця 1870-х рр. були основними посередниками в галицько-наддніпрянських стосунках, визначали їх характер та конструкцію.

Юний Франко привернув увагу як місцевих, галицьких, так і наддніпрянських діячів уже першими ж статтями й оповіданнями у часописі „Друг”, виразність та сила слова яких свідчили про неабияку талановитість і перспективність молодого письменника. До того ж, на відміну від народовців він був палким прихильником соціалістичної ідеї, зокрема в трактуванні М. Драгоманова, що також служило певною перепусткою для налагодження більш тісних контактів з Київською громадою. До середини 1880-х рр. усі контакти останньої з Галичиною практично зводилися до Каменяря й кола його однодумців (М. Павлика, І. Белея), які, захопившись новітніми європейськими ідеями, започаткували радикальний напрям суспільного руху у краї, виразно соборницький від самого початку.

На відміну від народовців, які з 1880 р. задля перетворення в масовий рух і привернення на свою сторону якнайбільшої кількості прихильників зменшили активність та непоступливість у просуванні соборницької ідеї (зокрема відмовилися від застарілої фонетики в публікаціях з огляду на уподобання читачів, а свою увагу зосередили головним чином на галицьких проблемах) радикальна молодь на чолі з І. Франком у своїй видавничій діяльності не йшла на жодний компроміс. У той критичний для соборницьких змагань момент саме журнал „Світ”, який вони видавали, виявився єдиним, що намагався представляти в Галичині насамперед загальноукраїнські інтереси. Про це свідчить і листування О. Кониського з його редактором І. Белеєм у 1881 р. Значну підтримку своєю працею часопису надав Каменярь, який фактично став його основним дописувачем¹².

„Світ” став трибуною для висловлення думок усіх передових письменників Галичини та Наддніпрянщини, і не лише соціалістів. У 1910 р. на цьому наголосив і сам І. Франко, зауваживши, що „...в ньому перший раз на ґрунті прогресивних ідей зустрічалися галичани, російські українці й українські емігранти: Драгоманов, Вовк, із одного, Кониський, Нечуй-Левицький, Лиманський, Грінченко – з другого боку. Се була перша спроба компромісу поступових і радикальних елементів усієї України-Руси”¹³. Однак вона продемонструвала й проблеми в об'єднанні

всіх українських соборницьких сил. Емігранти, зокрема М. Драгоманов, знеохотилися до співпраці з журналом, тому що там друкувалися люди з Наддніпрянщини, поглядів яких вони не поділяли¹⁴. Створити справді загальноукраїнський часопис І. Франко зміг лише у 1898 р., коли розпочалося видання „Літературно-наукового вісника”, а „Світ” став підвалиною, попередником цього майбутнього соборного журналу.

Із середини 1880-х рр., після спаду захоплення соціалізмом Київська громада розширила свої зв'язки з галицькими українофільськими діячами, налагодила контакти з представниками народовського руху, зокрема з О. Барвінським. Останній ще в 1882 р. виступав за розрив будь-яких відносин зі старорусинами й виразно зазначив соборницькі позиції народовського руху, однак його загал виступив тоді проти цього¹⁵. Із середини 1880-х рр. О. Барвінського з одностайними (група так званих „принципалістів”) активно підтримали наддніпрянські діячі, а контакти між ними ставали все інтенсивнішими. Фактично сформувалося 2 основні лінії співпраці наддніпрянських та галицьких українофілів:

1. І. Франко – М. Драгоманов – наддніпрянські українофіли (здебільшого просоціалістично налаштовані);

2. О. Барвінський – О. Кониський – Київська громада (на той час ліберального, національно-демократичного спрямування).

У 1884–1885 рр. наддніпрянці спробували примирити радикалів (насамперед І. Франка) із загалом народовського угруповання для зміцнення українського руху в Галичині та його соборницького характеру. Після тривалих переговорів і суперечок влітку 1885 р. за безпосередньої участі О. Кониського вдалося досягти компромісу¹⁶. На скликаній нараді народовців більшість, крім М. Подолінського й А. Вахнянина, виступили за реформування „Зорі” за участю І. Франка. Протягом 1885–1886 рр. він фактично редагував її, проте непорозуміння все ж не зникли. А тому у вересні 1886 р. Каменяр вирішив розпочати з нового року видання власного часопису. Щоправда цього разу Київська громада не підтримала його видавничих планів та порадила не поривати відносин із „Зорею” і народовською партією загалом¹⁷. Непостійний, імпульсивний, усе ще відданий прихильник соціально-радикальних поглядів М. Драгоманова він не вписувався в її політичні плани. З 1886 р. майже всі стосунки з Галичиною громада розпочала вести через більш поміркованого, схильного до тактичних компромісів, але не менш щирого українця О. Барвінського. Нетривалий період співпраці І. Франка у відновленій „Правді” в 1888 р. не змінив ситуації, а лише закріпив її.

Проведена за наполяганням Київської громади згода радикалів на чолі з Каменярем із загалом народовського угруповання стала однією з головних причин її розриву з М. Драгомановим. Останній звинуватив В. Антоновича у тому, що ініціювавши угоду народовців із поступовцями він став на перешкоді „внутрішньому розвитку” галицької молоді, зокрема І. Франка¹⁸. Значною мірою саме він своїми різко критичними листами, а часом навіть просто образливими характеристиками довів до розриву поета з народовцями. Отже, після відходу останнього з „Зорі” й інших народовських видань у галицько-наддніпрянських стосунках закріпився зазначений вище поділ на дві лінії.

Водночас протягом 1880-х рр. у співпраці з М. Драгомановим, народовцями та польським лівим рухом фактично відбувалося світоглядне становлення І. Франка. Наприкінці 1870-х рр. останній визначав себе як наївного соціаліста, „по симпатії”, однак після судового процесу 1878 р. ґрунтовно вивчив теорію соціалізму. Як пізніше він згадував, тодішній галицькій молоді соціалізм „імпував знанням будучини, простотою в ставленні і розв'язуванні найскладніших питань, догматичністю тез, ніби науковою фразеологією...”¹⁹.

Значний вплив на формування поглядів І.Франка у той час мало листування з М.Драгомановим та „громадівська” теорія останнього. За влучним висловом Я.Грицака, світогляд його у період зламу 1870–1880-х рр. можна представити як будівлю, цеглини якої запозичені з різних теорій²⁰. Однак мислитель ніколи не був конформістом, не сприймав сліпо чужі погляди й доктрини. Проаналізувавши праці К.Маркса, Ф.Лассаля та інших теоретиків соціалізму, він доволі швидко усвідомив усі хиби соціалістичного вчення, насамперед марксистського зразка, його невідповідність галицьким умовам, селянському характерові української нації. Розчарування Франка соціалістичним рухом посилювалося після невдалих спроб співпраці з польськими соціалістами, які виразно виявили їх шовіністичний характер, нехтування українськими національними проблемами на користь відновлення „історичної Польщі”²¹.

Саме конфлікт із польськими соціалістами на національному ґрунті продемонстрував надзвичайно велику вагу соборницької ідеї у поглядах поета. Тоді ж, на початку 1880-их рр. з’явився відомий цикл віршів „Україна” (не опублікований ні у 20-, ні в 50-томнику праць мислителя), найвідоміший із яких – „Не пора” – став одним з українських національних гімнів. У ньому поет чітко висловив свою позицію: „Не пора, не пора, не пора Москалеві й Ляхові служити! Довершилась України кривда стара, – Нам пора для України жити”. Звертає на себе увагу використання виключно терміну „Україна”, хоч тоді на позначення всіх українських земель у Галичині звичайно вживали термін „Русь-Україна”, що також свідчить про відхід від старої традиції (*практики*) і перехід на соборницькі позиції.

Згодом у статті „Поза межами можливого” (1900) І.Франко зазначав: „Все, що йде поза рами нації, – се або фарисейство людей, що інтернаціональними ідеалами раді би прикрити свої змагання до панування одної нації над другою, або хоробливий сентименталізм фантастів, що раді би широкими „вселюдськими” фразами покрити своє духове відчуження від рідної нації”²². Підсумовуючи свій досвід участі у соціалістичному русі, зокрема й співпраці з польськими соціалістами, він писав: „...В інтернаціональних справах, як соціалізм, здорові органічні парості можуть у кожному краї вирости тільки з виразного національного ґрунту і тільки тоді вони перестануть бути теорією і зробляться цвітучою дійсністю”²³. Очевидно, ці ідеї стали основою еволюції його поглядів у 1880–1890-их рр. від прихильника соціалізму до націонал-демократизму (в 1899 р І.Франко став одним із засновників Української націонал-демократичної партії, а у низці статей наголосив на тому, що створення національної держави є безумовною передумовою розв’язання соціального питання).

Завершуючи статтю, дозволю собі перефразувати згаданий на початку вислів мислителя з „Одвертого листа до галицької української молодіжі”: сьогодні ми обов’язково мусимо навчитися чути себе українцями – не східними, не західними, не південними, а українцями без ідейних та духовних кордонів. Сподіваюся, що ще через 15 років нам не доведеться вже шукати порад Франка для вирішення проблем єдності, соборності української нації.

¹ Ця тема червоною ниткою проходить через поему „Мойсей”.

² Франко І. Одвертий лист до галицької української молодіжі // Зібрання творів у 50-ти томах. – Т. 45. – К., 1986. – С.405.

- ³ *Навроцький В.* По вопросу о малорусской литературе М. Драгоманова. Весна 1876 р. // Правда. – 1876. – Ч. 10.
- ⁴ *Драгоманов М.* Австроруські спомини // Літературно-публіцистичні праці. – Т. 2. – К., 1970. – С.196–200.
- ⁵ Одкритий лист з України до редакції „Правди” // Правда. – 1873. – № 19.
- ⁶ З історії Київської української громади. Промова Павла Житецького на Шевченкових роковинах // Записки НТШ. – Львів, 1913. – Т. 116. – С.183. Цит. за Грицак Я. Нарис історії України: формування модерної української нації XIX – початку XX ст. – К., 2000. – С.68.
- ⁷ Лист В. Барвінського до брата Олександра від 21 вересня 1875 р. // Відділ рукопису Інституту літератури НАН України. – Ф. 135. – Спр. 2282.
- ⁸ [Барвінський В.] Слівце до опізнання (Відповідь п. Українцєви (М. Драгоманову) на лист „Опізнаймося у ч. 1 і 2 „Друга”) // Правда. – 1877. – Ч. 4 і 5.
- ⁹ Архів М. Драгоманова. Том I. Листування Київської Старої громади з М. Драгомановим (1870 – 1895). – Варшава, 1937. – С.241.
- ¹⁰ Лист М. Драгоманова до І. Франка від 26 вересня 1884 р. // Драгоманов М. Літературно-публіцистичні праці у 2-х томах. – Т. 2. – К., 1970. – С.502 – 510.
- ¹¹ Архів М. Драгоманова. – С.310; Переписка М. Драгоманова з М. Павликом. – Т. II (1876–1878). – Чернівці, 1910. – С.291.
- ¹² *Якимович Б.* Книга. Просвіта. Нація. Видавнича діяльність Івана Франка у 70 – 80-их роках XIX ст. – Львів, 1996. – С.118.
- ¹³ *Франко І.* Молода Україна: Провідні ідеї й епізоди. – Львів, 1910. – С.26.
- ¹⁴ *Якимович Б.* Вказ. праця. – С.119.
- ¹⁵ *Янишин Б.* Народовський рух у Галичині як суспільно-політична течія (70 – 80-ті роки XIX ст.). Автореферат дис.к.і.н. – К., 2003.
- ¹⁶ Матеріали для культурної й громадської історії Західної України. Видає Комісія Західної України ВУАН. – Т. 1: Листування І. Франка з М. Драгомановим. – К., 1928. – С.114 – 116.
- ¹⁷ Матеріали для культурної й громадської історії Західної України. Видає Комісія Західної України ВУАН. – Т. 1: Листування І. Франка з М. Драгомановим. – К., 1928. – С.184 – 185.
- ¹⁸ Архів М. Драгоманова. С.28 – 44, 267 – 338.
- ¹⁹ *Франко І.* Рецензія на А. Фаресов „Народники и марксисты” // Зібрання творів у 50-ти томах. – Т. 45. – К., 1986. – С.272.
- ²⁰ *Грицак Я.* „Дух, що тіло рве до бою”. Спроба політичного портрету Івана Франка. – Львів, 1990. – С.95.
- ²¹ Див.: *Химка І.-П.* Зародження польської соціал-демократії та українського радикалізму в Галичині (1860–1890). – К., 2002.
- ²² *Франко І.* Поза межами можливого // Зібрання творів у 50-ти томах. – Т. 45. – К., 1986. – С.284.
- ²³ *Франко І.* Огляд української літератури за 1906 р. // Рада. – 1907. – 17 січня. Цит. за: *Якимович Б.* Вказ. праця. – С.109.